

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **W. W.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 września 2016r.

wniosku Sądu Rejonowego w K. z dnia 9 sierpnia 2016r.,

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku

UZASADNIENIE

Wniosek Sądu Rejonowego nie może zostać uznany za zasadny. Wniosek ten jest bowiem co najmniej przedwczesny.

Nie ulega wątpliwości, że obecnie nie ma możliwości przetransportowania oskarżonego do zakładu karnego położonego w pobliżu siedziby Sądu właściwego do rozpoznania sprawy.

Jednocześnie jednak, jak wynika z pkt 3 opinii sporządzonej przez biegłych psychiatrów i psychologa w dniu 23 maja 2016r (k. 164 – 169) oskarżony, zdaniem tych biegłych, „w czasie dokonywania zarzuconego czynu z powodu choroby psychicznej miał zniesioną zarówno zdolność rozumienia znaczenia czynu jak i możliwość pokierowania swoim postępowaniem, zachodzą przesłanki art. 31§1 k.k.”.

Oczywistym jest, że rozstrzygnięcie kwestii poczytalności oskarżonego w chwili dokonywania zarzuconych mu czynów jest fundamentalnym zagadnieniem

każdego postępowania karnego. Decyzje w tym względzie w sposób oczywisty rzutują na dalsze losy sprawy karnej.

Jednocześnie, działania podjęte dla takiego rozstrzygnięcia, nie wymagają obecności oskarżonego w K.

Dopiero zaś wyjaśnienie tej kwestii, ewentualnie, może wymagać przekazania sprawy innemu sądowi niż ten, który jest właściwy do jej rozpoznania.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

kc